

Row

YES!

VELLÁK

magasirodalom szédülősöknek

Ki itt belépsz...

novellasimogató

A mellékelt novellák nem tökéletesek, de az enyéim.

Nem baj, ha nem tetszenek, attól még vannak.

Én szeretem őket.

Hálás vagyok, ha olvasod – vagy ha nem olvasod őket.

Minden csak rajtad áll.

Ja, a szellemi tulajdon nem, az az enyém.

Bocs.

(Robin O'Wrightly)

Miért tartott hat napig a világ teremtése?

Először is az Örökkévaló két napig keresgélte a neki tetsző, tökéletes világot: ezt, amiben élünk.

Aztán eltelt egy nap, mire megtalálta a rendelési formot a TeremtsEgyVilágot . com webáruházban.

Utána még egy, amíg kitöltötte (különös tekintettel a „számlázási cím”, illetve a „születési idő, hely”, „anyja leánykori neve” rubrikákra).

Az ötödik napon nagy levegőt vett, és lenyomta a Megrendelés gombot.

A hatodik napon megteremtette az embert, és úgy döntött, ezentúl ő fog a gép előtt rohadni ilyen webshops szarságok miatt.

A hetedik napon rájött, hogy elírta a telefonszámot, és nem fogják megtalálni kiszállításnál... „Már nem lehet megváltoztatni. Törölöm a rendelést, és rendelje meg újból, ez megoldja a problémát. Rendben?” – mosolyogta a túlvégen a telefonos ügyintéző (az ember).

Úgyhogy a nyolcadik napon nekilátott előlről kezdeni...

Kavicsok a parton

– Anyukám azt mondja, ne rugdossam a kavicsokat a parton, mert mindenhova elrepülnek és belemennek a szandáljába, meg megütik a bokáit. De amikor olyan jól Belerúgok – mutatja, és „zizz”, szanaszét száll a fövény a lába nyomán –, mert olyan jó érzés! Mintha ezernyi csillag robbanna szét...

– Ősrobbanás a földön – hümmög a beszélgetőpartnere, mialatt komótosan követi.

Egy kicsi, egy nagy. Egy pufók rövidlábú gombóc, meg egy szikár, hórihorgas alak. Árnyékuk végigsuhan a tenger kizúduló habjain. Néha beszélnek sokat, de általában csak mondatok bukkannak elő:

– Tavaly halt meg a nagyapám.

– Én az enyémet nem ismertem.

– Kettő van, tudod?

– Nekem egy se volt.

– De valaki csak az apja volt az apádnak? Netalán anyádnak?

– Az árváknak olyan nincs.

– Hú, az kemény.

– Hát ez van. Mind egyszerre halnak meg, vagy egymás után, hogy az embernek jobban fájjon.

A kis tömzsi egy szelet csokoládét halászik elő a zsebéből.

– Hoztam fájdalomcsillapítót – és odanyújtja a magasnak. A hórihorgas megrázza a fejét:

– Hagyd csak, edd meg. Neked még nem árt – és elővesz egy szál cigarettát: pont olyan vékony és hosszú, mint ő. Mintha magát füstölné el komótos egyhuzamban.

A kicsi elmajszolja az édességet, olyan ráérősen, mintha egyenesen eltanulta volna partnerétől.

– Én nem értem ezt a meghalást. Van, aztán nincs. De nekem a nagypapám még mindig van. Hiába nincs. Olyan, mintha lenne.

– Azt mondják az okosok, hogy a holtaink a szívünkben élnek tovább.

Valahonnan, a jó ég tudja, merről, egy üde, zöld levél landol a nagy karján. Szél hozta, sós szaga van, de képtenség lenne elhinni, hogy egész tengert utazott át.

– Ez se ősszel hullik le, hanem tavasszal...?! Fene van már a világgal.

A tömzsi belerúg a fövénybe, zizz, repkednek szét a kavicsok. A zöld útitárs tovább pörög a szélben, és valahol távolabb, de vízmentes helyen a kőzetre pihen. A nagy távolba tekintve figyel, ujjaira majd' ráég a cigarettavég.

– Anyukám szerint a nagypapi valahol az égben lakik. De akkor hogy lehet a szívünkben?

A hórihorgasnak kezd már kényelmetlen lenni a téma.

– Tudod, öcsi, ez olyan, mint a szél. Hoz egy levelet, aztán belekap a hajadba, utána nekifut a tengernek. Mindenhol ott van.

Nincs kedve eldobni a csikket, csak eloltatja a tenger vizével, és a kihűlt, ázott papírrongyot finoman zsebreteszi. Majd keres egy kukát, vagy hazaviszi, ahogy szokta.

– Fiúk! Kész a vacsora!

A parti kavics – zizz – repül, a szél megélénkül, a kicsi és a nagy tovább sétálnak a parton, a kis kunyhó felé, ahol egy asszony és sok más (fél)árva, kicsi és nagy, integet nekik.

Valaki meghal a városi kórházban, két szobával arrébb születik egy gyerek, a korán lehullt levél beivódik a nedves homokba, kis halak gyűlnek köré játszadozva, felhők utaznak a lenyugvó Nap előtt, és egy halvány holdsarló jelenik meg átellenben az ég alján.

...Semmi, semmi, csak egy nap a Földön.

Egy-két-há...

Nevetve nyitunk be a táncterembe. Még sehol senki, hiszen órákkal az est előtt vagyunk. Aznap kollégiumok közötti bálra készülődünk. Örülök a baráti társaságunknak, hiszen olyan ritkán jut egymásra idő. A megfeszített tanulás, a boldog párkapcsolatok – az enyém Ákossal – kurtítják az amúgy is kevés szabadidőt. De ma buli van!

A nagy kivetítő előtt L-alakban sorakoznak a hosszú asztalok, fehér terítővel letakarva, de még üresen. Meztelen próbababák sorakoznak az ajtó mellett, tőlem jobbra. Látványuk bizarr, mint egy régről itt maradt zenekar megkövült tagjai. A háttérből szóló Kék Duna-keringő dallamára, a kivetítő nonfiguratív és anaform színvillódzásai már ropják a táncot. Felvillanyoz a közelgő esemény öröme, mélyet szippantok a levegőből, és a parkett közepére sodródom. Behunyom a szemem, átadom magam a keringő lenge ritmusának. Egy-két-há?... A jobbomra fordulok, ahol a babákat sejtem, majd átkarolom egyikük nyakát. A kezem forró bőrt tapint, puha, enyhén hullámos haját a tarkón. Orromba arcszesz és férfi parfüm kúszik, felpezsdítve bennem a nő. Meglepetten nyitom ki szemem: talán emberré vált a plasztik a zene hatására? Egy széles vállú, frakkos ingmell kerül látókörömbe, túl közel hozzám. Feljebb vándorol a tekintetem, és csodálkozásomba szégyenkezés vegyül. Tomi mosolyog

rám, sőt szinte vigyorog, azzal a jellegzetes „most megfogtalak” mimikával. Tánclépésbe rendezi sorainkat, elkapja jobbomat, hogy most már fejezzük be, amit elkezdünk.

Ekkor legyőz a vágytól érzett szégyen, és megzavarodom. „Nekem vőlegényem van...” Ráadásul Tomi legjobb barátja, Ákos. Egy pillanat alatt elszédülök a hirtelen érzelmektől. A keringő második lépése a mélybe taszít, és magammal rántom a majd’ kétméteres srácot is.

Mindketten nevetünk, kacagunk, ki vidáman, ki pironkodva, de a földön ülve. Ákos közénk rohan, balról, így látom meg, hogy kijátszottak a próbababák, amiért a nagy forgásban odakerültek.

– Megütöted magad? – segít talpra és fürkészhet végig.

– Nem – rebegem már komolyabban, és a mozdulatlan felszín alatt elhallgat a felzaklatott lélek.

Most már egészen bizonyos vagyok, és ez végletesen elkészerít.

Beleszerettem, és ahogy láttam, én sem vagyok közömbös neki. Vagy ez csupán az elmém kreálmánya? Akárhogyan is: azt az érintést, mosolyt már soha többé nem feledhetem.

Nem merek újra Tomira nézni, vagy Ákosra, így csupán elképzelnem tudom, ahogy összekacsintanak... vagy épp felmorajlik közöttük egy alig hallható mennydörgés? Csak egy pillanat volt, egyetlen megingás az időben, és én újra az vagyok, aki voltam: Tomi legjobb barátjának menyasszonya. És pont. Mindent elnyel a Kék Duna-keringő pattogós, életvidám, magával ragadó zenéje.

* * *

Zsófi arcát látom magam előtt, a fuvolás lányét, ahogy átszellemült arccal magyaráz. Huszonnégy évesen végre felvették a Konziba, ami kilenc éves, de aztán évekig európai, amerikai turnékra kell járnia zenekarokkal, hogy befusson... Rémulten hallgatom: ebbe a tizenöt évbe csak a karrier fér bele? Hát a család? De Zsófi nem törődik vele, érthetően, hiszen ő a zenének él... Titkon irigylem. Én is szeretnék ilyen szabad lenni.

Antiromka

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy szegény szolgálóleány, Romka, aki éjt nappallá téve robotolt a mezőváros földesuraságánál. Olyan szegény volt, mint a templom egere, sőt még eggyel több.

Az ország királyának volt egy deli délceg fia, Anti, aki felcseperedvén megkapta a küldetését: menjen, keressen magának méltó feleséget, akivel majd tovább elvezethetik az országot.

El is indult a legény, ment-mendegélt, de akárhova is vitte az útja, bizony mindenütt felismerték, és őt éltették. Ő ezt nem bánta, de mégis álruhába öltözött, hogy neki való leányt találjon, olyat, aki nem azért szeretné őt, mert herceg. Ahogy így járt-kelt az országban, bizony nem talált még mindig magának való asszonyt, pedig aztán kereste látástól vakulásig.

Hanem egyszer csak elérkezett a mezővárosba, ahol Romka tengette nyomorúságos napjait. Bizony dolgos, jóra való leány volt, és szép is, amennyire egy szolgáló ruhája alól kisüthet a szépség, tőle bizony kisütött.

Aznap pirkadatkor, mikor a garabonciás diáknak öltözött Anti herceg a városba ért, Romka épp a piacra igyekezett, hogy bevásároljon a földesúr apraja-nagyjának. A felkelő Nap fénysugara rávetült a szépséges szép leány

orcájára, csillogó szemére ugyanúgy, mint a dalia herceg szép szál termetére és klasszikus orrára.

De mivel nem ugyanazon az úton mentek végig, sosem találkoztak, így onnantól fogva, egymást nem ismerve éltek életüket tovább, amíg meg nem haltak.

Itt a vége, fuss el véle, kerekerdő közepébe...

...Oda vittelek, ugye?

Emberöltöny

Már harmadik hete járt le hozzájuk a negyedikről az a jóképű pasi, aki egyik napról a másikra jelent meg a cégnél. Először azt hitték, valami fejes, mert szívdöglesztően jóképű fiatal férfi volt, magas, izmos és barna, mint egy görög isten. Mindennap vasalt öltönyben kezdte a napot, választékos stílussal szórakoztatta a munkatársait, és mindenről lehetett vele beszélgetni a nőktől és a politikától kezdve a sporton vagy a kultúrán át egészen a vírusbiológiáig és a részecskefizikáig. Kézről kézre járt, hol a CEO, hol az IT top menedzsere hívta el ebédelni, és mégis az volt a körülötte összesúgó rajongótábor érzése, hogy ez a... Poisson [hal] vagy Poison [méreg] – mert nem tudta senki, hány s-sel írta igazából a nevét – közülük való fiú. Ha megszólalt, selymes bassz-bariton bújt elő a torkából. Mindenki arra fülelt, mit mond, hogyan mondja... De mindezeket nem tarthatta furcsának senki sem. Miután távozott – ismét valamilyen puccos munkaebédre –, megélnékült az iroda, mint a hangyaboly.

Aztán jött, ami a meglepetést, valamint a döbbszent borzalom és csodálat szétszakító erejét szabadította a cégre.

A kis postáslányt legtöbbször észre sem vették. Az email korában már szinte alig volt munkája, a részlegekbe a napi postát szórványosan teríthette, inkább újságot vitt, kávé-fánk

és tedd-ide-tedd-oda futár lett az első emeleten. Maddie-nek hívták, pedig Jessie volt a becsületes neve, de már annak is örült, ha egyáltalán néven nevezte valaki.

– Kis hülye – biggyesztett nagy néha Claire, az irodavezető asszisztense, amikor Sophie-val, a sales management titkárnőjével pletyiztek a reggeli fél tízes kezdés előtt, és már tovahaladt a napi posta.

Jessie-nek gyönyörű, göndör, vörös haja volt, vidám szeplők táncoltak az arcán és égszínkék szemmel áldotta meg a gondviselő. Alacsony termetű volt és formás, de ezt a szépséget nem sokan vették észre, hiszen a korabeli férfiak közül sokan szőke, barna vagy fekete nőket részesítettek előnyben, hosszú lábakkal, vékony testtel és bronz bőrrrel.

Minden úgy tűnt, hogy átlagos nap lesz, amikor a vörös hajú „senki” tíz előtt öt perccel behúzta a liftbe a már üres kézikocsit, mögüle dallamos hang szűrődött ki – „bocsásson meg, kisasszony, kérem, engedje meg, hogy kiszálljak, nagyon szépen köszönöm” –, és P. került meg a postásbékát a postáskirálylánnyal együtt. Jessie felpillantott, hogy ki duruzsol bele egy „szeretlek” híján egy egész ho’oponopót a fülébe.

Akkor történt, amikor összetalálkozott a tekintetük.

A bongyor hajú lány, ott a helyszínen, egy lassú másodperc leforgása alatt egyszerűen megfagyott; egyetlen kocogós, hideg jégtömbbé dermedt. P. megérintette a kezét meglepetésében, amitől az instant jégszobor hanyatt dőlt és darabjaira tört.

A folyosón és az emeleten döbönt csendcunami áradt szét, kiestek a rémült és értetlen kezekből a tollak,

a telefonok, az egerek, a kávé csészék és fánkmaradékok, megszakadtak a beszélgetések, a mozdulatok, a gondolatfolyamok. Egy kiskanál ciccent a kövezeten, egyre gyorsuló ritmusban elhalkulva. Aztán a beállú némaságba egyszerre sikított bele a cég.

P.-t elsodorta a magán kívül őrjöngő, pánikoló tömeg, ahogy menekült a vészkijáratok, és úgy általában minden ajtó, kapu felé. A jégdarabokat szanaszét szórták a robogó cipőtalpak. A sajtó a szokásos túlfűtött hangulatban közölt le valami vad bulvárhírt az eseményről, a rendőrség pedig a nem egybehangzó vélemények miatt egyszerűen csak legyintett: médiahiszti. P.-t nem látták ott többet, vagy nem emlékeztek rá, ki tudja.

Csak egyetlen gondolat lebegett láthatatlan felhő formájában a cég adótornya felett:

„Belenéztem a szemébe, és megláttam belül, milyen üres. Mint egy gyémántszoa a kulcslyukon át. Mint egy hely, ahol nem lakik senki, mint egy készre szabott öltöny, de tulajdonos nélkül. Olyan kietlen, mint egy sivatag, és olyan hideg, mint az éjjeli sarkvidék jégsapkái...”

Claire csak bután bámulta az sms-t az okostelefonján, és nem értett semmit az égvilágon.

Ha tudta volna...

Ha tudta volna, hogy csak tizenöt perc van hátra az életéből, loholt volna végig az utcán, kopogott volna a cipősarka, feldöntötte volna a szembejövőket, és nem törődött volna velük. Átrohant volna a zebrán, a piroson, megkockáztatva, hogy elcsapja valami autó vagy busz, bele egyenesen a szerelme karjaiba, aki a túloldalon várt rá. Addig csókolta volna, amíg el nem tűnnek az emberek, a város, a világ, minden, ami körbevette őket, hogy csak ők ketten maradjanak ott, abban a pillanatban. Aztán csak nézte volna a szemeit, a mosolyát, csak fürkészte volna az arcát, hogy magába szívja a látványt és az illatát, amíg le nem telik a negyedóra, és végleg el nem ernyed a teste az ölelésben.

De nem tudta.

Ez a mese is hogy megváltozott...

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Nem Négyszögletű Kerekerdő™, benne lakott pedig Piroska, a nagymamalátogató (nem vették fel az orvoslátogató munkakörbe, ezért nagymamákat látogatott, legelőször is a sajátját), illetve Pharkash, az állat (ezt nem kell megmagyarázni, mint olvasható).

Egy ilyen alkalommal Piroska a szokásos napi nagymamalátogatásra ment dolgozni, az erdőn átvágott több gyanútlan gombát, amikor találkozott Pharkash-sal. Amint ismeretes, az állat leterelte Piroskát a hagyományos útról, hogy időt nyerve meglátogassa helyette a nagymamát, majd mindkettőjüket, egy ordas (!) nagy csellel, gonoszul felfalja. Miután a vadász kivágta az asszonyokat a csávából és Pharkash hasából, köveket tett a gaz gyomorba, és az állat szomjasan beleszédült a folyóba. Ott lett szövetségi úszókapitány, és el is feledkezett Piroskáról. Ahogy Piroska is igyekezett megfeledkezni őrá.

Boldogan éltek hosszú-hosszú éveken át, amíg meg nem jelent a már öreg Pharkash a házukban egy tévéstáb és ügyvéd társaságában. Egy csokor lilomot szorongatott megvénhedt mancsában, és emígyen szólt Piroskához a kamerák kereszttüzeiben:

– Tudom, sok éve volt már, meg is bűnhődtem érte a Farkas-fogdában, és nagyon sajnálom, hogy egykor

megettem nagymamádat és téged is... Ma már felfordul a gyomrom akkori önmagamtól! Kőszívű voltam... Kérlek, fogadd el tőlem ezt a csokor virágot bocsánatkérésem jeléül!

Az idős Piroska lehajtotta fejét, átvette a csokrot, és csak ennyit mondott:

– Az idő mindent megold.

Majd nem fogta a csokor liliomot, és egy határozott mozdulattal nem tolt fel a Pharkash végbelébe, hanem nyújtotta a kezét.

– Adhatok egy puszit? – kérdezte a Pharkash.

Ezen Piroska annyira elcsodálkozott, hogy csak na. Kimérten tartotta kacsóját egy csókra, és más semmire, melyet a Pharkash mohón el is fogadott, és – hmmm! – bekapta Piroskát. Majd elégedetten távozott tévéstábostul és ügyvédestül, miközben ennyit mondott az operatőrnek:

– Ugye ezt az utolsó tíz másodpercet kivágják a híradóból?

Kicsoda

Egyszer Pali barátom mesélte, hogy amikor a Tavirózsa utcába költözött, lakott ott egy fekete szemű asszony.

Ebben mi a pláne, kérdeztem, hiszen Ázsiában milliárdszám él belőlük. Mire ő, de nem úgy fekete, hanem hogy se fehérje, se szivárványhártyája, egy merő szembogár az egész. És ha elhalad az utcán, körülötte kihunynak a fények, és hideg lesz, nagyon hideg. Megborzong az ember, ha csak gondol is rá... Ahova az a nő néz, árnyékok nőnek ki a szeméből, félelem gyűlik össze a szívekben, menekül minden ember.

Namármost, Pali mesélőkéjét néha kettővel kell osztani, de amikor erről a különös, ördögi teremtsérről beszélt nekem, valahogy engem is kirázott a hideg, és száj tátva hallgattam. Csak azt nem értettem, ha ez maga a sátán, akkor hogyhogy nem csinált itt még világvégét, vagy roppantotta össze fekete lyukban az univerzum csücskén ingadozó Tavirózsa utcát? Vagy egyszerűen csak zúdította volna lakótársaira végtelen gyűlöletét, vagy bármit, amit az ilyen hátborzongató horror-történetekben olvasni lehet...?

Ez a fekete szemű asszony, akiben bizonyosan maga a megtestesült Lucifer lakott, legalábbis az én Pali barátom elmondása szerint, nagyon különös és érthetetlen módon mit sem tudott a saját gonoszságáról. Semmit nem vett észre abból, hogy ha sírt, fekete könnyeket hullatott, amik

kimartak mindent, amire rácsöppentek, vagy hogy az emberek meglátva őt, fejvesztve menekültek, a környezetéből minden épeszű lakó elköltözött – kivéve Pali barátomat, de róla már tudjuk, hogy nem egészen komplett –, és az állatok megzavarodtak, megbetegedtek ugyan, de haláleset soha nem történt. Ez volt a legfurcsább.

Azért, mert ez a nő reggelente, amikor tükörbe nézett, egy szőke hullámos hajú, égő kék szemű szépséget látott. Az ablakon besuhanó fuvallat meglibbentette dús fejdíszét, madarak csicsergése vette körül, béke és harmónia töltötte el szívét. Meg volt elégedve a látvánnyal, neki minden nap a remény napja volt, hogy elismerik és felemelik, és megkapja végre azt a trónust, amit már régóta megérdemel.

Habár egyedül élt – ő ezt a nagyságával járó magány egyfajta mártíromságaként fogta fel –, délelőttönként kijárt a piacra, ahol csak úgy nyüzsögtek a népek, hogy kicsit teleszívja magát a környezeti energiával... Az emberek futottak feléje, meg akarták ölelni, csókolni, fürdött a szeretetükben – ő ezt érezte, ezt látta, és az a rengeteg fény! Nem tudta, honnan árad, de örömmel töltötte el, és titkon abban reménykedett, hogy mindez belőle jön, ő táplálja és élteti a fényt. A környezetében levő élőlények felfrissültek, étellel teltek meg, megvidámodtak, az asszony ezt így élte meg.

Számára a világ nagyon is rendben volt.

Pali barátom egyszer találkozott vele – sosem felejtí el – egy késő őszi napon, amikor a fák már az utolsó rozsdabarna leveleiket ingatták a föld felé, és fagyos, durva szél kerekedett minden hajnalban. Ő éppen munkába ment, a közeli gyárba, ahol a soron három műszakban dolgozik – mind

a mai napig, mert nem történt ez régen –, amikor egy kapu elé érve kisodródott elé az asszony a fekete pillantásával. Annyira megijedt az én Pali barátom, hogy mozdulatlaná merevedett, s fel sem tűnt neki, hogy egy pillanatra deres ködöt vetett a lehellete.

Elmójét tűhegyes, gonosz gondolatok lepték el, majd megszédült, és ennyit hallott a háta mögött:

– Jól érzi magát? Segíthetek valamiben?

A fekete szemű, a sátán szólította meg. Hangja maga volt a pokol. Palit iszonyatos páni félelem kerítette hatalmába, nem tudta, hogy azonnal meneküljön-e, vagy ott helyben essen össze. A lábai remegtek, csontváza megkezdte volna a széthullást, ha nem felel azonnal:

– Köszönöm, nem!

Majd futásnak eredt, Ben Johnsont, a futót megszegye-nítő gyorsasággal és kitartással, ő sem tudta hová, csak el, és lélekszakadtáig futott, amíg csak bírta a lába...

Ezt mondta az aznapi késését kifogásoló főnökének is. Csoda, hogy ki nem rúgták.

Az eset ellenére egyáltalán nem akart elköltözni a Tavi-rózsa utcából, éspedig azért, mert kíváncsi volt arra, mire képes az ördögi nő. Nem tudhatta, hogy miért akart a segítségére kelni a fenevad, ha nem azért, hogy a mélységes mély poklokba taszítsa. Ha nem azért, akkor miért?

Akkor jött rá, hogy ez a luciferi fenoména önmagát abszolút ellenkezőleg látja: szépnek, kívánatosnak, fényesnek és diadalmasnak, mint a bibliai kísértő angyalfejedelem. Azzal a kivétellel, hogy az a feketeszeműség a legnagyobb tudatlansággal műveli ezt... Fel sem tűnt igazán senkinek,

hiszen haláleset nem esett, a betegek meggyógyultak később, a félelmüket elpalástolták, a dologról pedig nem szívesen beszélt senki.

Egy napon azonban, amikor épp a 7-es buszon utazott, csak néhány elszánt utas csatlakozott mellé az utastérbe, ők talán túl elfoglaltak, fáradtak vagy figyelmetlenek voltak, hogy megijedjenek tőle. Ő pedig nem hallucinálta az örömmujjongó tömeget, tudniillik olvasott. Nem mást, mint egy vastag szerelmesregényt, és a 152-ik oldalon tartott. Ott, ahol Rozalinda és Eugénio éppen egymásnak vallottak szerelmet a pajta hátsó végében, miközben fegyverek ropogtak a háttérben. A sátán asszonya meg is könnyezte a történetet – a szennycímlap bánta –, de ez sem tűnt fel senkinek az utastársak közül. Egyhangúan döcögött a hetes.

És akkor megtörtént. Egy magas, borostás, hosszú kabátos férfi hirtelen megragadta a vállát, kirántotta az ülésből, majd ököllel az arcába csapott egyszer, kétszer, háromszor. Még felocsúdni sem volt ideje az ütlegekből, de akkor hirtelen érezte, hogy a vérrel együtt az arcába tolul a szintiszta düh és gyűlölet a férfi iránt. Egy mozdulattal lelökte magáról, de szinte alig pöccintette meg, és a tehetetlen test a busz hátuljába repült. Az emberek alighogy feleszméltek gondolataikból, sikítózni és pánikszerűen menekülni kezdtek, a busz fékezett és megállt.

A sofőr őrjöngve rohant a busz végébe, a holttesthez, ami úgy feküdt ott, mint egy zsák krumpli. A fekete szemű nő nem hallott, nem értett semmit, csak guggolt mellette, lefele szegezett pillantással, és nem tudta mire vélni az egészet. Ezt ő tette?

– Mi a fene folyik itt?! – hasított a fülébe a nyilvánvalóan egyébként is fáradt, ideges buszvezető nem éppen kedves hangja.

A sátán angyala felnézett, és akkor mindenki meglátta szemeit.

Fekete könnyek csurogtak le belőle. Az a néhány utas, aki a buszon volt, és a sofőr elnémult, megkövült, mozdulatlan-ná meredt a félelemtől, és a pokol visszhangzott a fülükben, tükröződött a szemükben...

– Én... Sajnálom!

Ez a két szó hagyta el a fekete szemű asszony száját.

Hogy nem roppant össze a világegyetem, nem termett fekete lyuk a hetes busz belsejében, és Pali barátom létezésével az enyém sem került veszélybe... az érthetetlen. Minden bizonnyal elfelejtették jelenteni ezt a Teremtőnek, akinek az ördög köztudottan ellenlábasa. Az összes angyali teremtmény és földöntúli hatalmasság lefagyott a meglepetéstől. Erre ők sem számítottak.

Az ördögnek ebben a télközeli időben éppen fogalma sem volt arról, hogy kicsoda valójában.

Azt mondják az okosok...

(félnovella – vagy én félek?)

Azt mondják az okosok, ha nem tudunk elaludni, vagy folyton felébredünk, akkor az azért van, mert valaki más álmában ébren vagyunk. Kótyagosan arra eszmélni, hogy egy busz most fut ki a megállóból, és fogalmunk sincs, hogy kerültünk oda, még ijesztőbb lehet. A tudat, hogy pontosan tudjuk, hol vagyunk, ahogy a buszjárat is ismerős, de az odakerülésre való visszaemlékezés gondokat okoz, elidegenítő érzés. Pontosán ezt érezte K. C. is, amikor lekeveredett a 296-os járatról a Kelta utca fordulójában. A kék fémdoboz gyorsan elfüstölt, komótosan befordulva a kanyarban, nem várta meg, míg utasa felfedezi végállomása helyét. Szédült és zúgott K. C. feje, ahogy belőtte magának a célpontot: Békásmegyér, dunai oldal, lakótelep, ahova hozta a busz. Piros-szürke blokkházak magasodtak a kékóra-közeli égbolt felé, lábaikban felgyuladoztak a kisboltok égői. A játszóterek csendesek voltak, lévén péntek este, a gyerektársaság otthon ejtőzött a nehéz iskolai hét után. A naplemente utolsó sugarai pirosan világították meg a felhőket, jelezve, hogy másnap szél lesz; és ha valahol megjelenne a Hold királyi udvarban, akkor borult időjárás is. Persze ezt K. C. már nem várta meg, de hogy hova távozott, arról nem lett tudomásunk.

A harminchat négyzetméteres panellakásba a negyedik emeletről lehetett bejutni, az utolsó előtti ajtószám (18) mögött volt. A sötétbarna bejárati ajtó egy csöpp előszobára nyílt, amelyben pont elfért két gyerek egymás mellett, cipőkötésbe bonyolódva, de két felnőtt bizony már meg kellett várja egymást, míg az egyik fűzött, a másik csak állva nézte... A cipőtartóra helyezett lábtól jobbra, a sarokban egy faltól falig tartó, világoskék gardrószelektény foglalt helyet, négy ajtóval nyílván a helyi narniára. A cipőtartó fölött világoszöld fa előszobafal terjeszkedett, mint egy parafenomén kerítése, három fogással és csurig kabáttal. A bejárat mellett balra a sarokban egy vékony, kerek szélű, forgóbillentős állótükör leste a pillantásokat és a néznivalót. Az egyemberes előszobából balra, a tükör felől nyílt az egy szoba, szemből, az előszobafal mellől pedig tovább lehetett menni a rövid folyosón át a fürdőszobába és a konyhába.

A szobában találta magát, és egy kedves, kis, szemüveges arc meredt vissza rá. Hétévesforma fiúcska bombázta kérdéseivel, miközben szétnézett a szobában.

- Most akkor hol fogunk lakni?
- Itt, mert itt hét ágy van. És mi öten vagyunk.
- De kisebb a szoba!
- De elférünk, látod? Hét ágy van...
- Minek öt embernek hét ágy?! Odaát jobb volt! Menjünk vissza!
- Meg kell kérdezni a nagymamit... Ez az ő lakása.
- A másik is! Menjünk vissza! Azt a lakást akarom!
- Édes kisfiam, ez nem kívánságműsor.

A szoba egy átlagos panelméretű nagyszoba volt, tizenhét négyzetméteren. Nyugatról kapott napot, amely épp lefelé menőben volt, de még arannyal vonta be a vitrázablakon keresztül a leghosszabb egybefüggő falat. Északon az erkélyajtó volt, de azt most vastag, bordó függöny takarta, habár igazából az előtte fekvő ágy miatt vált elérhetetlené. Tényleg hét ágy hevert a szobában, itt-ott-amott. Mint egy bútorraktár, olyan volt a szoba, vékony utcácskával a közepén, hogy elérjék egymást és a kijáratot az ágyak. „Mindennapi labirintusunkat add meg nekünk ma...” Közben-közben szekrények, asztalok, székek sorakoztak, bár ezeket nem vizsgálta meg tüzetesebben, csak futólag emlékezett rá. Szemeivel kereste a gyerekkora szekrényeit, de nem találta, hogyan is találhatta volna, mikor azok más rokonoknál vártak jobb időkre? Az aranysugarú Nap lebukott a háta mögött, nem szólt, csak halkán távozott, a felkapcsolt villany emlékeztette hősiüket az este közeledtére.

Rohant felfelé a dombon, a fák között, rendezett parkban, a padsorok szelvénye mellett, végig a kőúton.

– Várj meg, várj már meg!

– Nem lehet, bezár a bolt!

– Vasárnap van, nincs is nyitva!

– De, de, jövő héten húsvét, ezért ez most biztos nyitva van!

Rohant kifelé a házból, egy másik, tízemeletesből, bár már lassan negyvenhez közeledett, de mint egy gyerek, csintalan kacagással, a mögötte futó, piros ruhás nő – az ingatlanos – lélekszakadva követte, kiabálva, ne siessen úgy, eltörik a cipősarka, és különben is, nem gyerekek már, miért rohan, megveszett? De ő csak kacagott,

sarkig tárta a koszos panelkaput, hagyta, hogy a gólyaláb megszakadjon a súlytól, és egyenest visszarántsa a nehéz üvegajtót, amint elengedi. A piros ruhás nő még idejében elkapta a táblát, és kacsázó, roppant mókás mozgással szaladt K. C. után az utcára.

– A piros ruhás nőt én terveztem bele, tetszett?

Lement a Nap. A Lukács György utcában kigyúltak a Sík Cukrászda fényei. A pékség és feljebb, a kisbolt a rendőrséggel szemben, követte a példáját. A félszívvel befogadott autók sötét lámpákkal pihentek a kapuk előtt. Túl széles volt a sétálóutca, hogy csak úgy a gyalogosoké legyen, irigyen beszállingóztak rá a négykerekek is. Kisgyerekeknek érezte magát a tízemeletes házak takarásában, de megtámasztotta lelkét a négyemeleteseken. Bekúszott az autók között, szaladt, kihevülve csalinkázott, hol a parkba futott át, hol a blokkházak közötti osztott sétálóutcán kocogott, miközben észrevétlenül felfénylett a közvilágítás és feketébe borult fölötte az ég. Még mindig gyerekeknek érezte magát. Pedig hol hagyhatta a fiát és a lányát, nem emlékezett rá. Beszívta a fel-frissült esti levegőt, teli tüdővel, ahogy róttá az utcát, egyik házsarkon ki, a másikon be.

– Mennyiért is béreltük ki ezt a lakást?

– 65 ezerért. Sok?

– Dehogyan! Hetvenegy négyzetméter, három szoba!

– Imádni fogják a gyerekek... Nézd, mekkora ebédlő!
És két ajtaja van a nappalinak.

– Harmadik emelet, nincs lift, és le kell vinni a szemetet...

– Kibírjuk. Egy kis edzés nem árt amúgy sem.

– Ja, csak szétmegy a térdem...

– Majd naponta egyszer, reggelente levisszük, amikor amúgy is lemegyünk. Mit problémáznál ezen annyit?

– Most mindent ide kell hozatni.

– Nos, igen.

– Nem fog örülni a hadsereg-parancsnok. Irtó nagy marhaság volt a kaszárnyában leraktározni a cuccot...

– Apám cuccai, mit szólsz bele, jól van az ott. Elhozzuk, azt' kész.

– Hát jó, de te intézkedsz...

– Persze. Majd én kérvényezem, az én hangom mélyebb.

Most félbeszakítom az írást, és majdnem a monitort is. Igen, jól láttam: most engedtek le az ablak előtt egy kanapét, kötélen, majd elvitték. Meg valami ágyat is. Közben lakodalmas nótárpista szól. Megy le a nap, aranyba borítva megint mindent...

(2016. március 20.)

Igen és igen

Betöltötte a harmincegyet, és egyre csak rágták a fülét a rokonok:

- Miért nem házasodsz meg?
- Mert nem találtam még meg az igazit.
- Ej, hát csak műt találtál?
- Igen, mű-t vagy a gammát, de nem verem magam át.

Az alfát keresem.

– Akkor, fiam – lány volt –, sosem fogod megtalálni, örökre pártában maradsz, majd a macskáid rágják le a húsod, ha meghalsz!

Ó, boldog élet, minek az embernek ellenség, ha van rokonság.

Aztán egyszer csak, a tükör előtt állva elgondolkozott. Betalált Ámor nyila, nem tudni, hova, de megszületett benne a döntés, megérett a változásra.

- Hozzám jössz?
- Megszólítottja vidáman bólogatott.

Tenyerüket összeérintették, majd ajkaik találkoztak. Egyszerre volt a lágy forróság hideg és kemény.

Hát persze, hogy hozzáment, ki más vehette volna feleségül, aki mellett örökre nő marad?

- Csakis ő!
- A nagy Ő.

Letérdelt előtte és karikagyűrűt húzott ujjára.

– Szeretlek!

Ez is őszinte és szívből jövő volt.

Leánybúcsú? Minek? Lányságának sosem intett búcsút, hiszen – örökké nő maradhatott választottja mellett.

Igaz szerelem!

Kitűzte a nagy napot, rohant a Városházára, bent megállt – ott várta örök szerelme is.

Az anyakönyvvezető intett, s kitárult a nagy kapu, felcsendült a Nászinduló.

Cipősarkak vonultak végig a műbársony-álszatén szőnyegen.

– A házasság szentsége egy egész életen át beborítja a szerelmesek szívében rejtező varázslatos erőt – duruzsolta a nászszerező. – Akarja-e az itt jelenlévő házasulandó fél, hogy egy különleges kötelékben immáron egész legyen?

– Akarom!

S újra hangzott:

– Akarom!

– Akkor a törvények értelmében mostantól fogva a fél immáron egész! Elcsattanhat a hitvesi csók...

Megharapta az ajkait.

Beleszagolt a virágba.

Végigsimította a ruháját a mellén.

Kiviharzott boldogan és kézen fogva a házasságkötő teremből.

Kint mindent beborított a sugárzó napfény, és ő boldogan kiáltotta a levegőbe:

– Éljen az ifjú nyár!

– Minek örül? – egy hajléktalan napozott a padon.
– Házás vagyok!
– Gratulálok! Ki a szerencsés?
– Én.
– Jó, de kivel?
– Velem.
– Hogy jön ide a város?
– Milyen város?
– Á, mindegy, nem vagyok idevalósi. De kivel tetszett megházasodni?

– Mondom, hogy magammal! Megkértem a kezem, aztán elvettem magam. Megyek nászútra is, nagyon boldog leszek! Szeretnék gyerekeket, legalább egyet, hogy annyira azért ne legyek egyedül. És nagyon-nagyon fogom szeretni magam, míg a halál el nem választ!

– Szép, szép – morogta a hajléktalan, de már csak magának. – Én is voltam házás! Aztán elvesztettem, ahogy ez a szegény pára itt az eszét...

De ő nem hallotta, ott állt a téren, magasba tartott kézzel és csokorral, úgy nézett ki, mint egy patyolatba öltöztetett Szabadság-szobor.

* * *

(Szologámia: egyre inkább terjedő furcsa divat, ahol egyedülálló, főleg harmincas nők magukkal háziasodnak össze. Forrás: internet.)

Egy lehetséges válasz a „hogy aludtál” kérdésre

(szösszenet)

– Nekem ma rémálmaim voltak.

– Mesélj!

– Ó, hagyjál már! Egyedül csak az emberré váló kutyának van értelme belőlük. Az ölembé kuporodott egy nagy fehér kuvasz szuka. Anikónak hívták, és értettem, amit mondott. Bekentem egy krémmel, ami egy órára emberré változtatta. Fekete hajú nővé, sötétszürke pólóban és fehér nadrágban. Beszélgettünk, aztán megpróbált kutyamód lemászni az ölemből, de még ember volt, szóval hanyatt esett. Megkérdeztem, nem esett-e baja, aztán bekentem megint azzal a krémmel, és ő kuvasszá válva, farokcsóválva elszaladt.

– Neked komoly problémáid vannak.

– Dehogy! Csak élek.

Az erdő gyűjtői – A sötét rengeteg

(horrorsztori)

Még szólt a zene a kocsiban, amikor Lina, Azura és Peggy kiszálltak, hogy friss levegőt szívjanak be az estéből.

– Basszus, azt hiszem, berúgtam – vihogott Lina, de csak úgy magának.

– Még jó, hogy nem te vezettél! – fújta morcosan Peggy.

Ő szeretett volna velük piálni, de valakinek tényleg felelősen fognia kellett a kormányt.

– Csönd már, csajok, tőletek zeng ez a rohadt erdő! – szólt a leőket Azura.

Azzal a mozdulattal benyúlt az autóba, hogy leállítsa a rádiót.

Későre járt már, és úgy gondolták, nagy kaland lesz keresztül vágni gyalog a mélysötét sűrűségben, hogy eljussanak a kis hegyi házhoz, ahol kipihenhették a buli fáradalmait. A kocsit otthagyták, reggelig talán még megmaradt, remélték, nem foglalkoztak vele.

– Asszem, hányni fogok – nyöszörögte Lina.

– Oké, csak ne ide, jó? Van egy rakás fa, válassz egyet magadnak, cicám – simogatta meg együtt érzőbben Peggy, mert ennyire azért nem akart volna ő sem lerészegedni.

– Siessetek, légy-szi, mert kezd hideg lenni és a sötétet sem bírom sokáig – szólt aggódó hangon Azura.

Bevették magukat a fák közé az első csapáson, és egyre mélyebben nyelte el őket az erdő. A sötétség immár tapintathatóvá vált, a lombok között kicsapódott az éjjeli nyirkosság, és a levelek, ágak között motozó szél egyre vészjóslóbb lett.

A három lány, amilyen gyorsan csak tudott, végigvágott a növényzetben, csak előre, a kis lak felé, amely üresen, megnyugtatón várta őket.

Egy alak tűnt fel a sűrűben mögöttük, megreccsent lába alatt néhány ág és felzizzent az avar. Egyetlen emberi hang nélkül, csak a természet neszeivel haladt előre, egyenesen a fiatalok után.

Csak a keze volt felismerhetően humán, melyben egy hatalmas láncfűrész tarta. Talpa nyomán vértócsák nyíltak, súlyos repedéseiben megült a halál jele. A teste többi része valamiféle ködben úszó ektoplazmikus felhő volt csupán, két szeme helyén kéklő, rideg fényű láng. A hideg leheletét megfogták a fák, amihez hozzáért a gőze, elfonnyadt és lehullt.

– Te is hallottad?! – nyikkant meg Azura, aki halálosan félt az erdőtől, főleg így este, sötétben.

– Ó, én nem hallottam semmit, semmit, de azt hiszem, már meg is könnyebbültem – vihogott Lina, de hangjában kezdett megnyílni a nyugtalanság.

– Nem vagyunk egyedül az erdőben! – Peggy magabiztos hangjába rettegés vegyült.

A csuklyába telítődött homály az emberi kézzel, és benne a gyilkos eszközzel, egyre csak közeledett, lassan beérte őket.

– Csajok, ez nem vicces! – dühöngött Lina, aki kezdett kijózanodni az adrenalintól, ami nőttön nőtt benne. – Hogy kerültetek mögém? Ennyit nem ittam!

Az utolsó érzet, amit átélt, az a saját vére íze és melege volt a torkában. Hangot sem bírt kiadni, addigra vége volt. Teste élettelenül, fej nélkül gurult le a lankás erdő földjén, a fák között.

– Peg! Lina szólt? Nem hallom seholl! – Azura egyre jobban kétségbeesett.

– Hagyd, biztos beájult valamelyik bokorba. Sosem tud mértéket tartani!

Csönd lett, csak a szél száguldott keresztül, végighorzsolva a leveleket, legalábbis azt hitte.

– Azura?

Oldalra nézett,, de már késő volt. Két lábat látott, körülötte egyre csak gyűlt, bugyogott valami folyadék. A sötétségben csak a szagáról érezte meg, hogy vér volt. Mire sikíthatott volna, már csak saját magát látta, ahogy kettészelve a földre hullott. Minden elsötétedett, kivesztek a színek és a fények, amelyek talán még voltak, minden elfeketült.

Az örökké sötét és nyirkos erdő magába zárta őket.

– Lina?

– Peg?!

– Azura?!?!

Nem láttak semmit, nem éreztek semmit, olyaná lettek, mint erdei sűrűben a félhomály. Köddé vált gondolatok cikáztak bennük.

Hallgattak, de Peggy, az örök realista megszólalt, hangjában elkeseredéssel:

– Miért van a kezünkben láncfűrész?!

Szemük kékje ijesztően bevilágította az erdőt.

Semmi, semmi, csak a nagy piros, meleg élet...

(Karinthy után szabadon)

Ébredés után esetenként a novellák filmszerű álomként folynak elém. Mikor megjelennek, nem tudom leírni őket, mert előbb végig kell nézmem. A mai egyszerű, de korszakunkra nagyon is jellemző drámaként tárult fel. Úgy kezdődik, mint egy vicc, de nem az: két nő ül a járdaszegélyen...

Az idősebbik – negyven körüli lehet, megállapíthatatlan, igazi kiélt, beletörődött, magyar asszony feje van, a hangja is füstös, mély alt – dohányzik, komótosan slukkol; a fiatalabbik mellette ül – talán huszonéves, csitriképű széplány, ennek megfelelően gondos mani-, pedi- és kötelező kúrral, szepegve, éles magas hanggal – és felhúzott térdét karjával fonja át. Nem sugárzik arcukról derű. Honderű. (L' honte de rue. [Az utca szégyene.]) A távolba merednek, mint két idegen. De mindjárt kiderül, hogy nem azok...

KATI (*idősebbik*): Szóval terhes vagy.

LOLA (*fiatalabbik*): Az.

KATI: És ő már tudja?

LOLA: Tegnap este megmondtam neki.

KATI: Azt is, hogy nem tőle van? (*Cigijébe szív és továbbra is közönyösen a távolba mered.*)

- LOLA: *(Hisztérikus tekintettel hirtelen Katira néz.)* Te honnan veszed ezt?!
- KATI: Onnan, hogy nem vagyok hülye, kiscsillag. *(Lola felé fordul fenyegetően.)* És ha ez a gyerek megszületik, tutira nem rá fog hasonlítani. Akkor kiderül majd, és szorulni fogsz, meglásd!
- LOLA: *(Kifakad és kiabál.)* Semmi közöd hozzá!
- KATI: Nekem valóban! *(Teátrálisan bólogat felé.)* De az öcsémnek van. *(Előrefordul megint, a cigibe szív, lehamusz.)* És ha őt tönkre teszed, velem gyűlik meg a bajod! *(Visszafordul Lolához és centikre az arcától, ráüvölt.)* Szálanként tépem ki a hajadat, te cafka! Nem érdekel, hogy fel vagy csinálva!
- LOLA: *(Sírni kezd és ijedten nyekereg.)* Ne beszélj így velem!
- KATI: *(Megenyhül, belátja, nem beszélhet így egy kismamával.)* Jól van már, te kis hülye. Csak azt áruld el, miért csaltad meg az öcsémet? *(egyre emelkedő hangnemben)* A sógornőd vagyok öt éve. A legjobb barátnőd. *(Megint kiabál.)* Miért csaltad meg? Jobb nála az a másik? He? Felelj! *(Lendíti a kezét, hogy tarkón vágja a nőt, de az összerántja magát, így elkerüli.)*
- LOLA: *(Megint kifakad.)* Mert a te drágalátos öcséd egy teljes éve nem nyúlt hozzám, azért! *(Zokogni kezd.)*
- KATI: *(sokkoltan, maga elé)* Mi van...?

Megfagy a pillanat. Most hagyjuk is így őket, a dráma tetőfokán. Nem egy nagy vasziszdasz ez, de látjátok, nem kell kábelcsatornát fizetnem a saját szórakoztatásomért. :D

V. – Az ötödik utas, ahol áll

- NARRÁTOR: A történet az M3-as metróviszonylaton, a Deák Ferenc tér és a Lehel tér között játszódik, valamikor a 90-es években.
- ELSŐ UTAS: Elnézést, kérdezhetek valamit?
- MÁSODIK UTAS: Természetesen, hogyan.
- ELSŐ UTAS: Ön éppen háttal áll nekem. A hátának szoríthatok egy fegyvernek látszó tárgyat, és kérhetem azt Öntől, hogy fel a kezekkel és semmi feltűnősködés?
- MÁSODIK UTAS: Ahogy gondolja. Elvégre szabad országban élünk. Azt tesz, amit akar. Igazán kedves magától, hogy ebből a szempontból éppen rám gondolt.
- ELSŐ UTAS: Semmiség.
- MÁSODIK UTAS: Ritka az ilyen udvarias utastárs.
- ELSŐ UTAS: Kérem, ne is beszéljen erről. Kérhetnék még Öntől valamit?
- MÁSODIK UTAS: Parancsoljon.
- ELSŐ UTAS: Átszolgáltatná értéktárgyait?
- MÁSODIK UTAS: Jelenleg egy cent sincs nálam.
- ELSŐ UTAS: Ön amerikai?
- MÁSODIK UTAS: Á, dehogy... Akarom mondani, fillér.

- ELSŐ UTAS: Azt már be is vonták. Önnél valóban nem lehet fillér. Pedig a boltban is sokszor kapok visszajárót belőle!
- MÁSODIK UTAS: Bizony, bizony! Az ember már nem tudja, mit tegyen! ...De nálam forint sincs.
- ELSŐ UTAS: Ez sajnálatos, de igazán. Nos, ebben az esetben ezt a fegyvernek látszó tárgyat el kell hogy süssem.
- MÁSODIK UTAS: És muszáj pont belém sütnie?
- ELSŐ UTAS: Sajnos pont az Ön hátához szorul. Mit lehet tenni.
- MÁSODIK UTAS: Mennyire látszik fegyvernek az a fegyvernek látszó tárgy? Remélem, Ön nem szapanból... Úgy értem, mint Woody Allen a Csak semmi cicóban...
- ELSŐ UTAS: Ó, nem, nem, ez tökéletesen fegyvernek látszik. Megbízható, pontos. Mint a svájci órák. Csak meghúzom a ravaszt, és el is indul benne a 3x5x8 mm-es lövedék... Szépen végighalad a csőben, lassan, komótosan; míg a kijárához érve, végigrepülve a levegőben, a céltárgyba csapódik... Minden tökéletes rajta. Tudja, hogy van ez... Nem téved, hisz a fegyver nem ember. Mi emberek, olyan gyarlók vagyunk... Mi végre teremtettünk a Földön?
- MÁSODIK UTAS: Milyen szép filozofikus hangot üt meg. Igen, valóban, ezen én is elgondolkoztam.
- ELSŐ UTAS: És jutott valami eredményre?

- MÁSODIK UTAS: Sajnos nem.
- ELSŐ UTAS: Én sem. *(BUMM. A rabló akaratlanul elsüti a fegyvert.)*
- MÁSODIK UTAS: Jaj!
- ELSŐ UTAS: Mi történt, csak nincs rosszul?!
- MÁSODIK UTAS: Ó, nem tudom... A hátam... Úgy ég... Most csapott belém a fájdalom ebben a percben...
- ELSŐ UTAS: Tapasztalta már korábban is?
- MÁSODIK UTAS: Nem... De a gerincem... És a jobb kezem is bénul... Azt hiszem... Ön szerint mi lehet a probléma?
- ELSŐ UTAS: Talán túlhajszolja magát. Menjen sürgősen orvoshoz, mert a szíve a terheléstől a gerincébe költözött, és a jobb oldalára hat. Bizonyára szívrohamra van!
- MÁSODIK UTAS: Ó, igen, az meglehet... Mi az, mit néz rajtam?
- ELSŐ UTAS: Szörnyen sápadt. Hol lakik?
- MÁSODIK UTAS: A Práter utcában.
- ELSŐ UTAS: Nem jó, túlságosan szennyezett a levegője. Egyen több vitamint; ahogy látom, gyenge és... Ez a rettentően sápadt arcszín!
- MÁSODIK UTAS: Fáradt és gyenge vagyok... Tudja, hogy megy ez. Az ember gürizik agylágyulásig és mindez hiába. Se pénz, se posztó. Most már csak egyetlen gondom van.
- ELSŐ UTAS: Éspedig?
- MÁSODIK UTAS: A következő megállónál le kell szállnom.

- ELSŐ UTAS: És mi a probléma?
- MÁSODIK UTAS: Megbénult a jobb karom, és nem tudom elengedni a kapaszkodót. Látja, ha nem lógnék a kapaszkodón, összerogynék.
- ELSŐ UTAS: Azért nem olyan rossz a helyzete, kedves uram; habár ami igaz, az igaz, ezzel a kellemetlen rosszulléttel – úgy nézem – az ajtóig sem jut el.
- MÁSODIK UTAS: Úgy hiszi?
- ELSŐ UTAS: Jó diagnoszta vagyok.
- MÁSODIK UTAS: Ez szörnyű. Pedig ma mindenképpen... Mindegy. Egyébként már a lábaimat sem érzem. Mellesleg valami ömlik a hátamból, megnézné, kérem, mi az?
- ELSŐ UTAS: Igen... Borzasztó. Ön vérzik.
- MÁSODIK UTAS: Vérzem?
- ELSŐ UTAS: Igen, Önből határozottan távozik a vér.
- MÁSODIK UTAS: Rettenetes. Az öltönyöm... Az asszony kikaparja a szememet érte, ha meglátja.
- ELSŐ UTAS: Ó, a nők! Ezek a pesti, víg-keserű nők!
- MÁSODIK UTAS: Maga is rajong értük?
- ELSŐ UTAS: De még mennyire! Van egy-két jó sztorim, ha gondolja, elmesélem.
- MÁSODIK UTAS: Milyen kedves ez Öntől, de ha lehetne... Most kíméljen meg. Egyre rosszabbul vagyok.
- ELSŐ UTAS: Ne fesse a helyzetet olyan komorra, barátom. Kevés itt a levegő, az ártott meg magának.

- MÁSODIK UTAS: Igaza van. Kérem, ne haragudjon, amiért a gondjaimmal traktálom.
- ELSŐ UTAS: Ugyan, hagyja. Meg lehet érteni, hiszen Ön is csak ember. Kérem, ne titkolja el, ha valami problémája van. ...Jut eszembe, mi a szakmája? Mi tette magát így tönkre?
- MÁSODIK UTAS: Adóellenőr vagyok... A mindennapi lőtás-futás, idegeskedés, levegőtlenység, álmatlanság, ó, igen... Ezek megerőltetik az embert. Tudja, én is csak végzem a munkámat, nem bántásból, engem is ezért fizetnek... És Ön?
- ELSŐ UTAS: Én rablógyilkos foglalkozást választottam. Rablok, gyilkolok, ahogy kell. Sajnos nem túl jövedelmező! De mégiscsak etetni kell otthon a családot. Valamiből meg kell élni.
- MÁSODIK UTAS: Ó, maga szerencsétlen.
- ELSŐ UTAS: Azt azért nem mondanám.
- MÁSODIK UTAS: Pont velem hozta össze a sorsa! Én ezen a héten pont rablógyilkosokat adóztatok. Éppen ezért fel kell kérnem... (megváltozik az arca) Mit is mondtam? Mi és hogyan? Elfelejtettem. Mellesleg ki maga, hol és ki vagyok én? Mi... ma.... Mőő?!
- ELSŐ UTAS: Segíthetek valamiben? Úgy látom, hipovolémiás sokk okozta amnézia. Ez horribilis! Önnek, kedves uram, ólommérgezése van. Bár tehetnék valamit Önért... De bárhol, bármikor szeretne valamit, értesítsen,

itt a névjegyem: Bagyula Sándor, rablógyilkos. Kérem, ne haragudjon meg érte, de most itt le kell szállnom. Sajnálom, hogy nem láthattam el Önt gyógyszerrel...

MÁSODIK UTAS: Ne szabadkozzon... Nekem az esett a legjobban, hogy olyan szívhez szólóan beszélgetett velem... Ritka az ilyen kedves ember, mint Ön.

ELSŐ UTAS: Jaj, kérem, ne pírítson el...

MÁSODIK UTAS: Ugyan már, ne gyerekeskedjen! Ismerje be, hogy rendes élőlény.

ELSŐ UTAS: Ezt mégsem kellene... De köszönöm szépen. Nagyon örülök, hogy Ön ilyen udvariasan fogadta okvetetlenkedésemet. Bocsánat a zavarásért.

MÁSODIK UTAS: Ugyan, ne beszéljen már. Nem zavart egyáltalán...

ELSŐ UTAS: Mi történt? ...Mindjárt leszálok. Ön meghalt? Milyen kár. Olyan jól eldiskuráltunk.

NARRÁTOR: A rablógyilkos ezek után hazament, végigpuszilta a családot, evett valamit, majd azzal a boldog tudattal feküdt le aludni, hogy léteznek még rendes emberek a Földön, akiktől szívességet lehet kérni.

Ha Jézus az én csapatomban játszana

(variációk egy témára)

Az
Élet
Elvileg
Csapatjáték
A szabály szerint.

(apena)

Ha Jézus az én csapatomban játszana...
Csodálatos lenne a világ
Egy képzelt baráttal.
De sem ő, sem én nem vagyunk
Csapatjátékosok.

(szabadvers)

A teremtő szó.
A teremtő gondolat.
És a teremtés.

(haiken)

Mi van, ha az ember napjának
legjobb része az aznap evett reggelije?

Mi van, ha nem?

(pszeudo-koan)

Ha Jézus az én csapatomban játszana,
Az már nem az én csapatom lenne.

(Timur)

Miért ne járj íróval?

(Egy kis humor Rizsavi Tamás fotós „Miért ne járj fotóssal?” c. Facebook-posztja kapcsán.)

Az utcán véletlenszerűen kiabál és mutogat vadidegenekre: „Nézd csak, ott van <karakter neve>! Nem tiszta olyan?”

Romantikus andalgás során ez jut eszébe: „A negyedik kötet második fejezetében <karakter1> és <karakter2> is ilyen csodaszép naplemente mellett andalognak... Aztán <karakter2> meghal.”

Ha rosszhíreket kap: „Milyen kritika ez már?! Olvassál bevásárlólistát, ne az én könyvemet, te gyökér!”

Ha beszabadul egy könyvesboltba: „Vegyük meg... ezt is, ezt is, ezt is! ...Ez mi a szar, ilyen is kiadnak manapság?! ...Ott a könyvem! Az én könyvem! Az enyém!” – és órákig örül magának és szelfizik a könyvével.

Szabadidő: „Pénteken könyvbemutató, szombaton dedikálás, vasárnap alkotóműhely, nem baj?”

Kínos kérdések elé állít: „Cicuka, bétáznál nekem?” vagy „Szeretnél egy szexi avatárt magadnak?”, esetleg „Elkísérsz az író-olvasó találkozóra?”

Esti rutin: „Mindjárt megyek enni, csak ezt még kiteszem a molyra... a face-re... a wattpadre... várj, megosztom... Megyek már!!! ...Vége a vacsinak? ...Így elment az idő?!”

És mikor leszáll a mindent huncutul beborító éjjel:
„Cicuka, figyu... (Halk burrogás.) Mit szólnál, ha ma este én,
kivételesen... megcserélném a két szálat a cselekményben?”

De ha ne adj' isten, szakítotok...

Tuti biztos, hogy kinyírja azt a szereplőt, akit – persze
végül az engedélyed nélkül – rólad formált.

Úgyhogy inkább...

Menekülj, ha írótl látsz! :D